

DVE SATIRI

Lojze Krakar

LEDENA BASEN

Devetkrat že človek zagnal je svoj bič
po ledu — tako iz objesti,
devetkrat za njim že pognal se je psič,
neumen in zvest do bolesi.

A ko jo desetič čez led je ucvrl
in pal, da se komaj pobral je,
takrat gospodar bi bil skoraj umrl:
do krčev se psu nasmejaj je!

— Ti nori moj kuža, ti, — mu je dejal,
ko pes mu spet bič je prinesel,
a kužek le vdano je z repom mahljal
in sneg si s kožuha otresal.

Tako sta domov šla vesela oba:
človeku bila je pogodu
ta strašno zabavna pokorščina psa,
a zvestemu psu, ker je sodil,

da, ker je gospod zadovoljen, dobi
njegovo večerjo postano,
in če se gospodu slučajno zazdi,
še kost, le povrhu obrano.

PRODA SE PESNIK

Podpisani književnik Lojze Krakar
prodam talent Odpadu LRS.
Zaslужim manj kot napitnin natakara
in kaj mi bo le pesniški sloves.

In kaj le pesmice zavolj denarja!
(Moriti s tem ljudi je božji rop.)
Zato napesnim komaj za čevljarja
in kakšen golaž in dva deci. Stop.

Pa še takrat se klanjam po hodnikih
mogočnim sekretarkam in zvonim
pri kronično odsotnih urednikih,
da milostno te ficke polovim.

Če kdaj me pri omizju kdo predstavi
za pesnika, zardim, kot da sem kral.
Ubogi revež, ta pa ni pri pravi,
z obrazov berem. In jim dam kar prav.

Ko bi imel vsaj avto, vrtam v mislih.
Brez avta sem pri ženskah slab značaj,
pri kritikih ljubljanskih nič kaj v čisljih
in v službi vlečem slabši položaj.

In petnajst let že iščem stanovanje,
pa se mi vsi smehljajo: kaj pa še!
Slovenskim pesnikom je za pisanje
potrebna vendar revščina, a ne?

Tako, si mislim, pa smo v lepi kaši
(in zvrnem ga pri Figovcu četrť).
Poeti nismo kot nogometiši:
pri nas je važna šele slavna smrt!

Pred dnevi svetoval mi je prijatelj:
prodaj se pri Opadu, če se da.
Pojasni jim lepo, da si pisatelj
in videl boš, da bodo rekli ja.

A kaj prodam naj? Stare rokopise?
Skrbi in križe, kar jih je preveč?
Morda še kakšno prepokončno misel
in v boju z birokrati skrhan meč?

Star pravopis, ki ga je spisal Breznik,
študentkam medicine svoj skelet,
pa razmajano posteljo ljubezni
in koledarje izgubljenih let?

A kaj, še to priščipne davkarija,
saj biti pesnik ji pomeni greh,
ker kdo ve, če ni vsa ta pisarija
le v škodo še ljudem v atomskih dneh...